

OD AUTORKY BESTSELLEROVÉ SÁGY CROSSFIRE

SYLVIA DAY

TAŽ BLÍZKO

 BARONET

Tak blízko

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

Sylvia Day

Tak blízko – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

TAK
BLÍZKO

TAK
BLÍZKO

SYLVIA
DAY

 BARONET

*„ Jsme to ale pár,
ve své podstatě
zlomený, avšak
spoutaný touhou
a smrtí.“*

– Lily

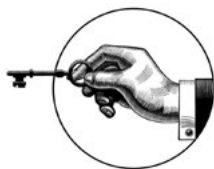
*„Neexistují
žádná fakta,
pouze jejich
výklady.“*

– Friedrich Nietzsche

Shanně

1

WITTE

NA VEČÍREK DORAZILO MNOHO HOSTŮ, přesto intenzivně vnímám pouze tu nejdůležitější osobu ze všech – manželku svého zaměstnavatele, ženu, která je už mnoho let mrtvá. Do nekonečné noci, jež obklopuje byt v nejvyšším patře mrakodrapu, září světla Manhattanu. Za okny, jež sahají od podlahy ke stropu, se převalují mraky, které střídavě zahalují a odhalují Central Park s rozlehlou nádrží hluboko pod námi do stínů. Věž skřípe a lehounce se v poryvech večerního víchru naklání, jakékoli zvuky však přehluší hudba a šum konverzace.

Mezi prosklenými zdmi sílí napětí. Vzduch jako by jiskřil – to se nevyhnutelně stává, když se na neutrálním území setkává mnoho rivalů ukázněných nutností dodržet dekorum a strachem, že ztratí před svými soupeři tvář. Protivníci se vždy jen na okamžik naježí, ke své nelibosti však nesmí vycenit drápy ani tesáky.

Večírek je vysoce formální událost pořádaná na počest spuštění nové kosmetické řady. Hosty jsou pří-

slušníci mladé manhattanské smetánky, z nichž všichni do jednoho jsou až příliš krásní a příliš bohatí. Kromě nich dorazili přátelé i soci mého zaměstnavatele. O panu Blackovi mnohé vypovídá, že dokázal do svého domu svolat tak rozmanitou – a v mnohých očích kontroverzní – skupinu lidí.

Hosté si jako šachisté zvolili své pozice tak, aby jim přinášely největší možnou výhodu. Ryan Landon, dlouholetý přítel pana Blacka, stojí na opačném konci prostorného obývacího pokoje než Gideon Cross, obchodní partner pana Blacka. Z obou mužů sálá vzájemná nevraživost, již podědili po svých otcích. Jakkoli mě jejich nesváry mrzí, musím je obdivovat za to, jak ryzí odpor k sobě chovají.

Naopak největší soupeři pana Blacka – jeho poloviční bratři Ramin a Darius – ho podrývají, kdykoli jim to může přinést výhody. A pak je tu Amy, Dariusova manželka a jediná žena v celé téhle místnosti, která se na pana Blacka ani nepodívá. Ani pokradmu na něj nekoukne.

Prostor mezi těmito klíčovými hráči vyplňují osobnosti známé z reality show, influencerky, modelky a hudebníci. Záblesky světel se odrážejí od třpytivých šatů a širokých oken, zatímco mobilní telefony pořizují zdánlivě nekonečný počet selfie fotek, o něž se jejich tvůrci podělí s miliony sledujících. Většina společností platí za podobnou fotografickou reklamu horentní částky, to však není dnešní případ. Pozvánka do tohoto bytu je důkazem, že ve společnosti něco znamenáte, stejně jako možnost ocitnout se nablízku Crossovi a jeho ženě Evě, nejspíše nejoblíbenějšímu páru na světě, aspoň z mediálního pohledu.

Rozhlédnu se po obývacím pokoji, abych si byl jistý, že obsluha je přítomna, avšak nevtírá se, nabízí jed-

nohubky a nápoje a odnáší odložené sklenice od Baccaratu a talíře od Limoges.

Naleštěné stoly z mosambického ebenu zdobí extravagantní kytice černých lilií, jež dodávají prostoru texturu a kouzlo, aniž by rušily výraznou barvou nebo vůní. Prostorem se nese živá a moderní hudba. Zpěvák postává stranou u zdi, kolem pasu objímá ženu a líbá ji na čelist. Hledí přitom na pana Blacka, avšak oči stočí ke mně, právě když mi vibrace chytrých hodinek na zápěstí oznámí příchod nových hostů.

Odeberu se do foyer.

Hned jak štíhlá brunetka na vysokých podpatcích vejde do bytu, vím, že ji můj zaměstnavatel svede. Doprovází ji přitažlivý muž, to však není podstatné. Žena mu podlehne. Jako všechny.

Dáma je podobná zesnulé paní Blackové – má inkoustové vlasy, smyslné zelené oči a karmínově rudé rty. Je krásná, to ano, ovšem v porovnání s ženou zvěčněnou na portrétu, jež pan Black opatruje, bledne. Jako všechny.

Přivítám je pokývnutím a nabídnu, že od ní převezmu kabát. Její přitažlivý doprovod to však udělá místo mě, proto ustoupím stranou.

„Děkuju,“ řekne žena, když mi její společník předá lesklý kabátek. Mluví ke mně, její pozornost však už teď patří panu Blackovi. Nespouští ho z očí.

Přestože se pan Black záměrně drží na okrajích rozlehlého prostoru, ční nad hosty a je tak nemožné ho přehlédnout. Sálá energií rozpoutaného pekla, již potlačuje nezměrnou silou vůle. Je to muž, jenž se pohybuje záměrně sporými pohyby, a přesto působí, jako by se jen stěží ovládal. Na nově příchozí je poznat, s jakou námahou od něj odtrhla oči, aby se rozhlédla po večírku.

Před okny stojí Rosana, sestra pana Blacka. Je to vysoká kráska v tyrkysových šatech pošitých umělými drahokamy. Mahagonové vlasy jí spadají na ramena a ostře kontrastují se stříbřitě blondatými kadeřemi Evy Crossové, jež stojí vedle ní, drobná a s plnými křivkami skrytými pod elegantním pudrově růžovým hedvábím. Eva je stejně jako Rosana ambasadorkou nové kosmetické řady. Obě ženy se od sebe velmi liší, přesto jim bulvár i sociální sítě věnují stejnou pozornost.

Pohlédnu na pana Blacka. Zajímá mě jeho reakce na nově příchozí dámu. Je přesně taková, jak jsem čekal – zastřely se mu oči. Prohlíží si ji se zaťatými zuby. Znamení jsou nenápadná, jeho nezměrné zklamání a z něj pramenící výčitky svědomí však vycítím.

Na okamžik zadoufal, že je to ona. *Lily*. Žena, jejíž mimořádná krása je zvěčněná na jediném portrétu, jenž visí v jeho soukromých místnostech, a která měla pro pána tohoto domu nesmírný význam. To, že ji hledá v každé ženě, kterou spatří, mi láme srdce.

Lily zmizela ze života pana Blacka ještě před mým příchodem, proto jsem ji osobně nepoznal, díky své pozici jsem toho však hodně slyšel. Je obecně známo, že byla neuvěřitelně krásná. Mnoho lidí dodnes tvrdí, že krásnější ženu nepoznali. Její jméno sice naznačuje jemnost a křehkost, rodinní známí ji však popisují jako nezávislou, odvážnou a bystrou ženu. Vzpomínají na ni jako na laskavého, povzbudivého, zábavného člověka, jenž se hluboce zajímal o ostatní, což je podle mě mnohem lepší než být zajímavý.

Po nějaký čas jsem měl jen tyto omezené dojmy a názory, až do jedné mučivé noci, kdy se pan Black napůl šílený a opilý utrl ze řetězu a už dál nedokázal potlačovat zármutek. Tehdy jsem pochopil, jak neoby-

čejně si ho k sobě připoutala a že ho nepustila. Při pohledu na obří portrét, jenž dominuje zdi naproti jeho posteli, z něj cítím její moc.

V ložnici je její fotografie jediným zdrojem barev, to však není důvodem, proč bere dech. Tím důvodem jsou její oči, pronikavé a horečnaté.

Ať už byla Lily kdokoli, její láska ke Kaneu Blackovi je oba strávila zaživa. A tato posedlost je dodnes tou nejnebezpečnější částí jeho života.

Sleduju, jak nejnovější příchozí proplouvá davem a už bez svého společníka míří k panu Blackovi. V karmínových šatech připomíná oheň, to ona je však můrou a on plamenem.

Oblíbený časopis ho nedávno vyhlásil nejvíc sexy mužem na světě. Panu Blackovi bude zanedlouho třicet tři let a je dost bohatý na to, aby si dovolil zaměstnat mě, majordoma sedmé generace a britského původu, dokonale vycvičeného postarat se o jakoukoli situaci, od těch nejvšednějších po extrémní krize. Je odtažitý a nečitelný, a přesto přitahuje ženy bez jakéhokoli pudu sebezáchovy. Můžou se však snažit jakkoli, pan Black zůstane neochvějně nedostupný. Je to vdovec, jenž zůstal ve svém srdci ženatý.

Nedaleko od něj postává jeho nejčastější společnice, štíhlá blondýnka oděná v šatech barvy slonové kosti a ověšená perlami. Je to jeho matka, ačkoli by jejich rodinnou přízeň nikdo nehádal, kdyby se o ní veřejně nevědělo. Věk není to jediné, co Aliya dobře skrývá. Jediným znamením její pravé povahy je její manikúra – dlouhé nehty má upravené do mandlového tvaru, díky němuž připomínají drápy.

Právě se odvrátím od šatny, když bouchne korek šampaňského. Křišťálové flétny vesele cinkají a konverzace šumí. Podpatky lodiček, jež musely stát menší

jmění, klapou po obsidiánové dlažbě tak naleštěné, až připomíná klidnou hladinu jezera za noci. Rezidence pana Blacka je případovou studií maximalismu: tmavé dřevo, přírodní kámen, drahá kůže a usně... Vše v nejtemnějších odstínech, jež dodávají prostoru nádech stejné elegance a mužnosti, jaké obestírají jeho majitele.

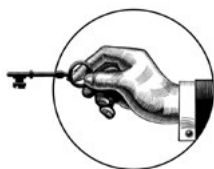
Má dcera tvrdí, že je požehnaný nezvykle pohledným vzhledem a prokletý něčím, co je podle ní ještě podmanivější: zachmuřenou, napjatou vášnivostí. Už to, že kdysi někoho tak hluboce miloval a dodnes ho tíží nezměrný zármutek ze ztráty, je na něm silně přitažlivé. Jeho auře nedostupnosti se dá jen těžko odolat, říká.

Nic z toho však pan Black nepředstírá. Když pomínu jeho četné milostné aféry, zůstává zadaný v tom nejzákladnějším smyslu toho slova. Ovládají ho vzpomínky na Lily. Je jen schránkou muže, a přesto jsem si ho zamiloval, jak otec miluje svého syna.

Někde v sálu se hlasitě zasměje nějaká žena. Očividně toho příliš vypila. A není jediná, kdo si tu užívá přes míru. Někomu vyklouzne z ruky sklenka, jež se roztříští o podlahu s nezaměnitelnou kakofonií skleněných střepů.

2

WITTE

„VYPROVODIL JSTE JI, WITTE?“

Následujícího rána vejde do kuchyně pan Black v obleku od krejčího ze Savile Row a s dokonale uvázanou kravatou. Nic z toho před mým příchodem nenošil. Vyškolil jsem ho v umění odívání hodného gentlemana. Byl velmi zapáleným žákem.

Dodnes v něm občas vidím toho neupraveného mladého muže, jenž mě před šesti lety najal, čerstvého vdovce paralyzovaného zármutkem, proto mým prvním úkolem bylo postarat se o kohokoli, kdo ho chtěl oslovit buď s dotazem, nebo vyjádřením soustrasti. Za čas přetvořil svou bolest v zapálenou ambici. Díky ní – a neobyčejné inteligenci – přivedl k životu farmaceutickou společnost, kterou jeho otec zpronevěrou přivedl k úpadku.

Navzdory všem pravděpodobnostem uspěl. Velkolepě.

Na kuchyňský ostrůvek s černou mramorovou des-

kou mu připravím talíř se snídaní a dokonale ho umístím mezi už připravené příbory. Vejce, slanina, čerstvé ovoce – to má rád.

„Ano, slečna Ferrariová odešla, zatímco jste byl ve sprše.“

Povytáhne jedno tmavé obočí. „Ferrariová? Skutečně?“

Nepřekvapuje mě, že se jí nezeptal na jméno. Je mi z toho jen smutno. Kdo ty ženy jsou, pro něj není důležité. Hlavní je, že mu připomínají Lily.

Nikdy jsem ho neviděl projevit upřímný cit vůči jakékoli ženě s výjimkou jeho sestry Rosany. Ke svým společníkům se vždy chová zdvořile. Pokud o ně stojí, věnuje jim pozornost. Známosti však omezuje na jediný večer. Nikdy žádné milence neposlal květiny, nikdy si s žádnou nedopřál smyslný telefonát, nikdy žádnou ženu nepozval ani nedoprovodil na večeři. Nemám nejmenší tušení, jak se chová k ženám, s nimiž se intimně sblížil. A nedostatek informací v tomto směru možná nikdy nedoplním.

Natáhne se po šálku kávy, který jsem před něj postavil. Dozajista už myslí na vše, co má na dnešní den v plánu. Na poslední milenkou už si nikdy nevzpomene. Málo spí a příliš pracuje. Tak hluboké vrásky u koutků rtů by žádný mladý muž mít neměl. Viděl jsem ho usmívat se, dokonce jsem ho slyšel se smát, avšak pobavení se mu nikdy v očích neodrazilo. Život se snaží přetrpět, ne prožít.

Naléhal jsem na něj, aby si užil plody svých úspěchů. Pokaždé odpověděl, že si život lépe užije po smrti. Jediné, po čem upřímně baží, je opět se setkat s Lily. Vše ostatní je pro něj jen způsob, jak zabít čas.

„Odvedl jste s přípravou včerejšího večírku dokonale práci, Witte,“ poví mi téměř nepřítomně. „To dělá-

te vždycky, ale i tak. Nikdy neuškodí říct, že si vašich služeb cením, vidíte?“

„Ano, pane Blacku. Děkuju vám.“

Nechám ho se v klidu najíst a přečíst si denní tisk a projdu dlouhou chodbou lemovanou zrcadly až do soukromé části rezidence, již s nikým nesdílí. Půvabná slečna Ferrariová strávila noc v ložnici na opačném konci bytu, v běloskvoucím a sterilním apartmá schválně zařízeném tak, aby v nejmenším nepřipomínalo ostatní části bytu. Ten prostor by se Lily nelíbil – jako by měl pan Black pocit, že už to stačí, aby se její duch nedíval, a tudíž o tom, jak pan Black strávil noc, nic neví.

Tento střešní byt pořídil v době, kdy se mrakodrap teprve stavěl. Tehdy jsem pro něj pracoval teprve krátce. Osobně dohlížel na zařízení interiéru, a to od umístění zdí a dveří až po výběr materiálů. Přesto nemůžu říct, že by tento prostor odrážel jeho osobní styl. Každý kus nábytku a doplňků vybírá tak, aby odpovídal vkusu jeho milované Lily. Nechtěl začít od nuly, nechtěl zapomenout na její památku. Chtěl jen rezidenci v centru města, v níž by se líbilo i jeho zesnulé manželce. Téměř vše ji tu připomíná. I proto mám pocit, že ji znám.

Elegantní. Dramatická. Smyslná. Tmavá, vždy tmavá.

Zastavím se na prahu ložnice pana Blacka. Ve vzduchu se vznášá opar z jeho nedávného sprchování. Celou jednu část rezidence tvoří oddělené, avšak propojené ložnice s hlubokými šatníky, koupelnami s mramorovými umyvadly a společným obývacím pokojem.

Ze široké postele v ložnici paní domu se nabízí výhled na mrakodrapy v Billionaire's Row a řeku Hudson a napravo na dolní Manhattan. Okázale, avšak vkusně

zařizená ložnice při západech slunce téměř jako by hořela. Tmavě modrý interiér tak působí mnohem hřejivěji. Pravidelně v něm na žádost svého zaměstnavatele doplňuju čerstvé květiny. Její pokoj musí zůstat připravený, jako by čekal na ženu, která byla pryč dávno předtím, než jí ložnice začala patřit. Na všem je vyšitý nebo jinak vyvedený její monogram *LRB*, jako by měl Lily ujistit, že tento prostor patří jen jí. Šatník i zásuvky jsou plné jejího oblečení. Její soukromá ložnice je plně zařizená včetně zásoby toaletních potřeb.

Překrásné apartmá by měla kazit ozvěna její nepřítomnosti, a přesto tu vládne podivná energie, předzvěst samotného života.

Lily tu přetrvává, neviditelná, avšak výrazná.

Ložnice pána domu je v porovnání s její prostá. Pan Black spí na jednoduché posteli pečlivě vybrané tak, aby neodváděla jeho myšlenky od působivého obrazu na zdi přímo naproti místu, kde každou noc skládá hlavu. Madla komody mají tvar heraldických lilí, jež jsou také vyšité na jeho povlečení. Za okny jako dar u jeho nohou leží celý New York, postel však nechal umístit tak, aby měl výhled na město za hlavou a před sebou pouze Lilyin obraz. Symbolizuje to, jak vede celý svůj život – lhostejný vůči světu a posedlý ženou, jež dávno odešla.

Pan Black zakončuje své dny s Lily. Její portrét je to poslední, co vidí před usnutím, a první, co vidí po probuzení. Na rozdíl od její ložnice působí ta jeho jako kobka, chladná a tichá, prostá života.

Odvrátím se od severovýchodního výhledu na Central Park a mou pozornost přitáhne žena, jež svou nesmrtelnou dokonalostí upoutává pozornost každého, kdo na ni upře zrak. Je to intimní, všední obraz. Lily v životní velikosti leží napříč přes neustlanou postel,

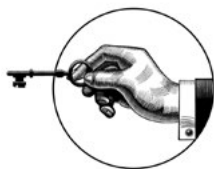
trup má zakrytý bílými přikrývkami a štíhlé paže za-
bořené v dlouhých černých vlasech. Rty má napuch-
lé jeho polibky, tváře červené a oči přivřené touhou
a majetnickostí. Na pozadí popelavě šedé zdi k sobě
vábí pozornost jako siréna písní o kráse, posedlosti
a zničení.

Nejednou jsem se přistihl, že nedokážu od její-
ho portrétu odtrhnout zrak, tak mě její dokonalá tvář
a smyslnost uchvátily. Některé ženy dokážou muže
chytit do svých osidel už jen pouhou existencí.

Byla tak mladá, nebylo jí ještě ani dvacet pět, a přes-
to v každém, kdo ji potkal, zanechala trvalý dojem.
A zanechala po sobě také utrápeného manžela, zmíta-
ného pochybnostmi, pocitem viny a mučivými otáz-
kami... jejichž odpovědi si odnesla do svého vodního
hrobu.

3

WITTE

VYJEDU V RANGE ROVERU NA SILNICI, zatímco pan Black udílí po telefonu rozkazy. Není ani osm ráno a už teď se pustil do práce na různých aspektech své rostoucí dynastie.

Kolem nás ubíhá Manhattan přetékající proudy aut a lidí mířících všemi směry. Porůznu se na ulicích vrší pytle odpadků, které čekají na odvezení. Když jsem se přestěhoval do New Yorku, pohled na ně mě zarážel, teď už je však téměř nevnímám.

Přijel jsem si užít tohle město, tak odlišné od zelených údolí mé domoviny. Je tu vše, co by si člověk mohl přát. Na energii, rozličnost a spletnost místních lidí žádné jiné město nemá.

Těkám pohledem mezi silnicí a chodci. Před námi blokuje jednosměrku dodávka kurýrní služby. Na levém chodníku muž s plnovousem venčí několik nadšených psů a zkušeně je ovládá pultuctem vodítek. Na pravo od nás matka v běžeckém úboru tlačí sportovní

kočárek směrem k parku. Slunce svítí, vysoké budovy a listnaté stromy s hustými korunami však veškeré světlo tlumí.

Doprava stojí.

Pan Black klidným a asertivním tónem sebejistě pokračuje v pracovních telefonátech. Auto začnou popojíždět, až se rozjedou docela. Míříme do centra. Nakrátko máme to štěstí, že nám na všech semaforech svítí zelená. Krátce před cílem naší cesty se k nám štěstěna obrátí zády a červená na semaforu mě donutí zastavit.

Silnici před námi přejde proud lidí, většina z nich se sklopenou hlavou, několik se sluchátky, nejspíš aby poskytli uším úlevu od kakofonie města, jež nikdy nespí. Pohlédnu na hodiny, abych si byl jistý, že jedeme na čas.

Náhlý zmučený sten mi krev v žilách promění v led. Zní jako napůl přidušené zasténání, jež skoro ani nepřipomíná lidský hlas. Ihned se poplašeně otočím k zadnímu sedadlu, odkud zvuk přichází.

Pan Black sedí nehnutě a tiše, oči černé jako uhlí, tvář bílou jako sníh. Hledí před sebe na proud chodců přecházejících silnici. Zadívám se na ně.

Zády k nám odchází sošná brunetka. Elegantní a krátké mikádo jí sahá po výraznou čelist. Nemá bujnou hřívu jako Lily. Když se však o kus dál na chodníku otočí, napadne mě, že by mohla mít její jedinečnou tvář.

Náhle se zadní dveře rozrazí. Taxikář za námi na nás ze staženého okénka cedí vulgární nadávky.

„Lily!“

To, že můj zaměstnavatel zašel tak daleko, že zařval jméno své zesnulé manželky, na mě zapůsobí jako výstřel z pistole. Plíce se mi sevrou šokem.

Žena k nám zaletí pohledem. Klopýtne. Ztuhne na místě.

Ta podobnost je až zarážející. Nadpozemská. Nepochopitelná.

Pan Black vyskočí z auta, právě když na semaforu zasvítí zelená. Řídí se instinktem, zato já se samým zmatkem nedokážu ani hnout. Vím jen, že se můj zaměstnavatel neovládá a že sedím uvězněný za volantem range roveru, zatímco kolem mě vládne šílený ranní shon města New York.

Obličej, světlý jako porcelán, jí zbledne ještě víc. Pohne plnými rudými rty. *Kane*.

Nedá se popřít, že ho poznala.

A že se bojí.

Pan Black se rozhlédne a jako blesk se vrhne mezi jedoucí auta. Následné troubení mě téměř ohluší.

Žena sebou při tom ostrém zvuku trhne. Rozběhne se pryč, kličkuje mezi davem chodců, její smaragdové oči k ní však upoutávají pozornost jako světlo majáku.

Můj zaměstnavatel, muž, který získá, cokoli se mu zamane, aniž by musel dát svůj zájem najevo, se za ní rozběhne. Dřív než on se k ní však dostane černý sedan, jenž jede příliš rychle.

V jednu chvíli představuje Lily jediný náznak zelené barvy v nekonečně šedivé městské džungli. V další je z ní louže barvy drahokamu na špinavé newyorské ulici.

4

AMY

USMĚJU SE NA ČIŠNÍKA, LENIVĚ A PŘÁTELSKY. „Dám si další manhattan.“

„Panebože,“ zasténá Suzanne teatrálně a promne si spánky. Lesklé natočené kudrny jí při tom pohybu poskočí. „Nechápu, jak to děláš. Kdybych si v tuhle hodinu dala alkohol já, potřebovala bych potom šlofika.“

Toužebně se zadívám na její koktejlovou vidličku a představuju si, jak jí ji zabodnu do oka. Zvolím slova, která zapůsobí stejně. „Jak ti jde práce na knize?“

Trhne sebou a já potlačím úsměv. Začne blábolit o přirozené kreativitě a doplňování energie a já si představuju její krásnou tvář s dírou tam, kde ještě před chvílí měla oko, a tmavou prázdnotou za ním tam, kde by měl být mozek.

„Jsem vaše velká fanyynka,“ rozplývá se Erika Ferrariová.

Dělá si *prdel*? Včera večer jsem musela pracovat rychle, abych se s Erikou sprátelila a pozvala ji na oběd,

než ji Kane odtáhl z večírku, aby do ní strčil ptáka. Zůřím od chvíle, kdy jsem si uvědomila, že Erika mé pozvání přijala jen proto, aby se dostala k Suzanne. Ta čubka mě *využila!*

Erika se k Suzanne naklání a leze jí do zadku.

Vmžiku je Suzannina úzkost tatam, vystřídaná zářivým úsměvem. Má ty nejkrásnější rty na světě – plné, světle růžové, na okrajích přirozeně tmavší, jako by dostala do vínku přirozenou tužku na rty. „Moc děkuju! Jsem ráda, že se vám mé romány líbí.“

Přeletím pohledem obsazené stoly až k baru. Doufám, že zahlédnu barmana, jak mi připravuje koktejl. Ještě jeden lok a budu zírat do prázdné sklenky. Bez kapky alkoholu nesnesu už ani minutu téhle přehlídky vzájemného obdivu mezi Suzanne a Erikou. Naštěstí mám ten dar, že dokážu z paměti vymazat jakékoli hlouposti. S trochou štěstí na tento oběd do večere zapomenou.

Víš, co potřebuješ, Amy? řekla mi kdysi moje tchyň s předstíranou přeslazeností. Kultivovat. Zkus si najít přátele, kteří tě povznesou na vyšší úroveň. Spisovatele, umělce, hudebníky... Lidi, kteří tě můžou něco naučit.

Jako bych snad vůbec nic nevěděla. Ano, chodila jsem na veřejnou školu a dva roky navštěvovala vyšší odbornou, ale také jsem na univerzitě vystudovala marketing. Pravda, nevěděla jsem, že sklenice s vodou patří napravo nebo že se vidličky dávají nalevo. To však neznamená, že jsem bezcenná.

Aliya si myslí, že nejsem pro jejího drahocenného Dariuse dost dobrá. Kdyby jen tušila, že jsem spala se všemi třemi jejími syny.

Takže Suzanne – která se narodila jako prachobyčejná Susan – pro mě představuje dávku literární kul-

tivovanosti. Píše brakové románky o miliardářích, kteří šukají jak mistři světa, a o ženách, které je dokážou zkrotit. Perfektní způsob, jak té svini mojí tchyni ukázat prostředník.

Kvůli Aliye – a Kaneovi – marním dvě hodiny života s dvěma ženami, které nesnesu. Erika se Suzanne právě zapáleně probírají sexuální výkony fiktivních postav se vzrušením, které si raději rezervuju pro skutečný život. Je zřejmé, že slečna Ferrariová v duchu vzpomíná na to, jak jí Kane vyšukal mozek z hlavy, a představuje si, že prožívá scénu z knihy. Snaží se nenápadně pokukovat po mobilu. Nepochybně nechala Kaneovi své číslo, než ji Witte s tou britskou suvereností vykopl z bytu.

Představuju si to. Zdvořilé zaklepaní na dveře. Dokonale naleštěný stříbrný tác se skvostným kávovým servisem a jedinou bílou růží. V koupelně čeká bílý hedvábný župan spolu se vším, co žena může potřebovat, aby před světem utajila, že se nevyhnutelně vrací z ložnice svého milence. A když se Erika po sprše vrátila do ložnice, našla oblečení, jež z ní Kane strhnul, úhledně složené na bílé sametové lavici s lodičkami v noci spěšně skopnutými a nyní srovnanými u nohou už převlečené postele.

Witte je dokonale výkonný komorník.

A Kane. Tak předvídatelný. Hned jak se tam Erika objevila, věděla jsem, že se s ní vyspí. Podobá se mně a jeho mrtvé ženě. Neví to, ale je nejnovějším subjektem v mé letité důkladné studii, kterou jsem láskyplně nazvala *Ženy, které Kane Blake ojel a ojebal*.

Prozatím se zdá, že i jen povrchní podobnost stačí na to, aby ho do ní Kane vrazil. Je vyšinutý. Suzanne by o něm měla napsat knihu. Klidně jí název své studie půjčím pro její další román. Umím být velkorysá,

když zrovna nesedím vedle své dvojnice, která s napučenými rty a ospalými očima úplně září.

Bože, dneska mám vážně mizernou náladu.

Erika Ferrariová. Takhle pitomé jméno si určitě vymyslela.

Nakoukne do své kabelky od Chanel, v níž má displej nahoru uložený mobil. Suzanne po mně úkosem strelí vědoucím pohledem.

Zoufale se rozhlédnu po plné restauraci. Hledám svůj koktejl. Většina mužů je elegantně upravená. Ženy jsou dokonale učesané a oděné ve výtvorech známých návrhářů – jen málokterá z nich je však nalíčená. Netuším, proč si myslí, že je to přijatelné. Proč si dávat práci s vlasy, když se neobtěžujete nanést na obličej líčidla? Není nic horšího než polovičatá práce.

„Jak jsi poznala Dariuse?“ zeptá se mě Erika a z košíku si vezme další žemli.

„Představil nás Kane.“

Při zmínce o něm zpozorní. „A jak jsi poznala Kanea?“

Čistě pro efekt se na vteřinu odmlčím a odpovím: „Zrovna jsem vycházela z restaurace. Zastavil mě na ulici. Vypadám jako jeho manželka. Je to jeho úchylka. Tmavé vlasy a zelené oči. A zvláště ujíždí na rudé rtěnce.“

Erice zakolísá úsměv. „No, někteří muži mají svůj typ.“

Nervózně si vjede rukou do vlasů, které by jí v tmavých vlnách spadaly až k zapínání podprsenky, kdyby na sobě měla podprsenku. Nemá a ani to nepotřebuje. Má malá prsa. Jako já. A jako Kaneova manželka, která ho chytila za koule a už nepustila.

Kaneovi na nikom nezáleží. Pokud nestojíte přímo před ním, už na vás zapomněl. Jestli se o někom dá

říct, že žije okamžikem, je to Kane. Na včerejšek zapomněl, zítřek je mu u prdele a zájmu v sobě má jen tolik, aby přežil dnešek. Ovšem posedle se drží vzpomínky na Lily.

Což nechápu.

Není to typ muže, který by chtěl dobrovolně trpět, proto musím věřit, že mu připomínka toho, že je jeho manželka mrtvá, přináší potěšení. Nebo je to trik, jak k sobě přitáhnout pozornost žen. Jako když si sexy chlap pořídí roztomilé štěně. Připadá mi to zvrácené.

„Padli jsme si do oka,“ dodám zlehka. *Spíš spadli na sebe. A celou noc jeden z druhého neslezli.* „Pak jsme na sebe ještě několikrát natrefili.“ *Sledovala jsem ho.* „Jednou s ním byl zrovna i Darius.“

Můj nynější manžel mi v posteli posloužil jako náhradní tělo. Tak to mělo i skončit, Aliya se však postarala, aby její prostřední syn dostal, co chtěl – jeho prsten na mém prsteníku. A aby i ona sama dostala, co chtěla – moji společnost Social Creamery zaměřenou na management sociálních sítí. V současné době lituje, že mě pomohla přivést do rodiny. To jediné mě utěšuje.

„Jaká byla?“ zeptá se Erika. „Jeho žena.“

„Ve světě spisovatelů bychom ji označili jako Mary Sue,“ zahihňá se Suzanne. „Amy jí přezdívá Mary Poppins.“

Erica se přes tvář mihne zmatek.

Suše se zasměju. „Prakticky perfektní v každém směru.“

„Aha.“

„Nebo lidé, kteří ji znají, spíš chtějí, abys tomu věřila. Nikdo z rodiny se s ní neseznámil, protože se s Kanem už před lety odcizili. Její přátelé by ti řekli, že byla nádherná, chytrá, kultivovaná, dokonalá hostitelka, perfekt-

ní úplně ve všem a tak dál, a tak dál, bla bla bla...“ po-
ví jí kousavě. „Všichni ji milovali.“

„O mrtvých jen v dobrém,“ poví způsobně a s očima plnýma odsouzení.

„Vychvalovat je do nebes na jejich smrti nic nezmění. A je to zvláštní, ale Kane o ní nemluví vůbec. Myslí to tak, že v jeho doslechu se ani neopovažuj zmínit její jméno, protože v tu chvíli z něj začne sálat chlad.“

„Chápu. No... Třeba je připravený jít dál,“ nadhodí se samolibým úsměvem, který ve mně probouzí chuť ji za vlasy vytáhnout ze židle a vrazit jí pěst do čelisti. Nejradši bych jí ukázala selfička, která jsem si pořídila se všemi našimi dvojnicemi, nechci ovšem, aby si myslela, že jsem šílená.

Škrobeně se usměju. „Asi proto pořád nosí snubní prsten. Všimla sis vzoru na porcelánu? A květinových aranžmá? Jmenovala se Lily a všechno, co jí kdy patřilo, na sobě má lilie.“

Lehoulince pokrčí rameny. Jistě. Tyhle kritické detaily jí naprosto unikly. Nevím, proč nikdo jiný nevidí to, co já. Všichni jsou ignoranti bez kusu mozku v hlavě, kteří ničí tenhle svět. Když jsem se zmínila o přehršli lilií na všech Kaneových věcech, Darius mi řekl, že si jenom něco domýšlím. *Tak má holčičí vkus. A co jako?*

Eričina samolibost se vytratí. Než dojdeme, už tak zářit nebude. Bude si připadat využitá a rozhodně ne výjimečná. Její sebevědomí utrpí ránu, která se bude uzdravovat dlouho, možná celou věčnost. Štve mě, že se s Kanem vyspala, ale je příjemné vědět, že nejsem jediná se sebedestruktivními sklony, která propadla jeho kouzlu.

Pohledný, avšak uhoněný číšník mi přinese koktejl a vyslouží si tak můj upřímný úsměv. Pořádně si při-

hnu a na minutku zavřu oči, abych si vychutnala štiplavost bourbonu smíchaného se sladkým vermutem. Výsledkem je příjemná špička, která zmírní moji rýpavost, a najednou mě oči pálí slanými slzami.

Kristepane.

Vztekle smutek potlačím.

Je ubohé, že jsem dovolila, aby jediná noc s Kanem Blackem definovala můj život. Moje cvokačka tvrdí, že mám kvůli odchodu otce syndrom opuštění, který ovlivňuje moje rozhodnutí. To mě štve ještě víc. Co za ženu dovolí, aby ji muži takhle pokřivili?

Kane nikdy nepochopí ani nechce přemýšlet nad tím, jaké je, když vás muž, který vypadá a nese se jako on, vytrhne z ulice a odnese do svého střešního apartmá. Té noci jsem si začala připadat, že bych třeba pro někoho výjimečného mohla něco znamenat. Že by se mi třeba mohla splnit všechna přání. Že bych se stala paní Blackovou. Žila bych v jeho nádherném bytě a hostila bych tytéž lidi, kteří mě kdysi nutili žadonit o zakázku. Jistěže cítil stejnou jiskru jako já. Proto si mě zvolil a tak naprosto okouzlit, až jsem se během několika hodin ocitla pod jeho přirážejícím tělem.

O více než rok později ukázala Aliya Dariusovi tajně pořízenou fotografii Lilyina portrétu v Kaneově ložnici. Nikdo z nás ji neviděl, protože Witte se pokaždé odněkud zjeví ve chvíli, kdy do této části bytu kdokoli zabloudí. Nakoukla jsem Dariusovi přes rameno, zatímco si prohlížel Lilyinu fotografii, a někde v hlubinách mojí mysli se rozezněl křik, který už nikdy neustal.

Erika se dotkne mé paže, snaží se k sobě opět upoutat mou pozornost. „Pracuješ s Kanem v budově Crossfire?“

Nelíbí se mi, že o něm nemluví jako o panu Blackovi. Komu se jde na tom, že se s ním vychrápala? Už

na ni dávno zapomněl. Nebyli přátelé a nikdy ani nebudou.

„Social Creamery má v Crossfireu kanceláře,“ odpovím a olíznu si spodní ret, abych zachytila poslední kapky koktejlu. Jako obvykle ve mně název mé společnosti zvedne vztek. „Nechodím tam ale každý den. Společnost jsem vybudovala tak, aby běžela jako dobře namazaný stroj.“

Jako další kolečko v rozrůstající se říši Baharan Pharmaceuticals.

Nedokážu o společnosti, kterou jsem vybudovala od základu, mluvit, aniž by se mi hrdlo sevřelo odpořem. Social Creamery představovalo pojistku mé nezávislosti, důkaz, že něco v životě dokážu. Usilovně jsem studovala trendy sociálních sítí, zdokonalila způsoby, jak využít všechny silné stránky i slabiny jednotlivých platforem, a vybudovala stáj influencerů, kteří by dokázali propagovat a prodat v podstatě cokoli. Najala jsem vtipné copywritery, kteří umí pravopis – svět je vážně plný nevzdělaných idiotů –, a chodila jsem dům od domu, abych svým přirozeným šarmem přesvědčila klienty, ať mi svěří své značky.

A pak ke mně nakráčela Aliya a navrhla, abychom stáhli Social Creamery pod Baharan, aby se tím vytvořila jedna velká rodinná firma, kde bych měla přístup k více zdrojům. Darius se domníval, že bude báječně pracovat bok po boku, a já tehdy Aliyu ještě neznala dost dobře na to, abych se před ní měla na pozoru.

Podepsali jsme smlouvu, a nedlouho poté mě začala podřývat, kritizovat mé nápady a zpochybňovat obchodní morálku. Dárečky a bonusy, které byly můj nápad, a jež ovšem vydávala za své, si získala oddanost mých zaměstnanců. Potenciální spojenci se stáhli, aby

se vyhnuli jejímu trestu, až se nakonec celá společnost obrátila proti mně.

Suzanne s Erikou se k sobě naklánějí a zaníceně mluví o šatech ženy, která právě míří k toaletám. Zajímavé pouzdrovky s abstraktním potiskem by vypadaly mnohem lépe, kdyby si pod ně oblékla tvarovací spodní prádlo a zkrotila tak mírnou pneumatiku na břiše.

Opět se dlouze napiju a spokojeně zamručím. A nedočkavě.

Jednoho dne, už velmi brzy, se můj život změní. Vezmu si Social Creamery zpátky spolu se vším, co mi „rodina“ vzala, a to i s úroky. Do té doby mě moje společnost pojí k Dariusovi, jeho bratrům a Aliye víc než manželský slib a snubní prsten. Bez své firmy ovšem neodejdu.

Erice začne v kabelce vyzvánět mobil. Okamžitě se po něm s přihlouplostí nedočkavostí vrhne. Její zklamání, když si všechny uvědomíme, že telefon zvoní mně, mě v duchu rozesměje.

Při pohledu na Aliyino jméno na displeji mě však pobavení opustí.

„Ahoj, mami,“ pozdravím ji s vědomím, že nenávidí, když ji takhle oslovuju.

„Amy,“ odpoví překvapivě hlubokým, zastřeným hlasem, který mě u ní často překvapí. „Snažila jsem se sehnat tvého manžela, ale pak jsem si vzpomněla, co je za den.“

Její ne zrovna nenápadná připomínka, že si Darius nechává páteční odpoledne volná, aby si mohl zašukat se svojí asistentkou, mi zkazí náladu. Jazyk mi ztěžká nehořkostí.

Bolí to. Ať je to mezi námi jakékoli, Darius je *můj*. Dokonce si myslím, že mě miluje, a choval by se ke mně mnohem lépe, kdybych někdy přestala vzpo-

mínat na to, jak mě Kane ojel – jako by se bál, že když přestane, umře. Jenže na to zapomenout nedokážu, a tak můj manžel právě teď souloží se svou velice schopnou asistentkou. Krásná blondýnka mi nosí kávu přesně tak, jak mi chutná, a je ke mně tak milá, že bych ji nejradši umlátila kabelkou.

„Třeba bych ti mohla pomoci já,“ navrhnou sladce.

„Nedělej si starosti. Napíšu mu zprávu.“ Hlasem jako med zatřese mým světem v základech. „Kaneova manželka vstala z mrtvých.“

5

ALIYA

PROHLÉDNU SE V ZRCADLE A PEČLIVĚ SI SETŘU sytě růžovou rtěnku odstínu „Rosana“ ze rtů. Vyměním ji za tělový lesk. Odstoupím, zhodnotím výsledek a přikývnu – vzhledem k okolnostem se hodí mnohem víc. Usměju se a představím si, jak se asi musela Amy tvářit, když jsem jí zavěsila. Jestli se dá na mou snachu v něčem spolehnout, tak v tom, že v pět odpoledne je vždycky namol. Jestli jsem ten telefonát zvládla správně, zlije se tentokrát nejpozději do tří.

Ta holka je krásná, ale k ničemu. Měla jen jednu dovednost a tu jsme už využili. A její posedlost jedním z mých synů ubližuje druhému. Už kvůli tomu chci, aby nám vypadla ze života. Nepotrvá to dlouho. Původně jedna sklenka vína k večeři se změnila ve dvě. Pak v celou láhev. A proč si ráno nedat panáka whisky, aby člověk vykročil do nového dne tou správnou nohou? K tomu koktejl při obědě. Byla to hračka. Chtěla skončit na dně sklenice. Jen jsem ji trochu popostrčila.

„Připravená?“ zeptá se Darius a vynoří se v odrazu zrcadla. Na sobě má sako a mračí se. Používá jemnou, dřevitou kolínskou, kterou jsem navrhla jen pro něj. Hodí se k němu. Je stavěný jako sekvoj, silný a neochvějný. Dělá mi čest. Příliš mnoho matek vychovává své syny k tomu, aby nechovali k ženám žádnou úctu.

Otočím se k němu. „Uložil jsi plány do sejfů?“

„Ano, jistě. Kde myslíš, že jsem byl?“

Tmavé vlasy mu důmyslně spadají přes obočí. V úzkém obličejí je mi podobný, světle modré oči však podědil po svém otci – je to velmi silný rys, ty oči. Ramin a Rosana je mají také.

Zamračí se. „Už jsme skoro hotoví. Ještě dnes bychom mohli poslat architektovi připomínky.“

„A ten se k nim dostane až v pondělí.“ Uhladím mu klopý.

Kdyby jen Amy tušila, že její manžel tráví páteční odpoledne se mnou nad stavebními plány naší seattleské laboratoře. Místo toho si o svém muži myslí to nejhorší. I jen drobný náznak v ní podnítí tu nejhorší paranoiu.

Darius není nevěrný jako můj první manžel Paul. Tušila jsem, že má Kaneův otec poměr, jen jsem to nemohla dokázat. Rozhodla jsem se proto věřit, že jsem pro něj příliš důležitá na to, abych naše manželství ukončila, nejen coby matka jeho dítěte, ale také kvůli společnosti, kterou jsem mu pomohla vybudovat. Baharan Pharmaceuticals pro něj bylo vším, dílo našeho společného života, a Kanea miloval – nebo jsem si to aspoň myslela, dokud jsem nezjistila, že ze společnosti vyčerpал všechny peníze do posledního centu a zdrhl do Jižní Ameriky.

Narovnám Dariusovi kravatu. „Zklamal jsi mě.“

„Proč?“

„Protože odmítáš podpořit svého bratra v čase osobní krize.“

Svraští obočí. „Nemůžu to pro něj udělat a ani to pro něj neudělám, protože ani on to pro mě nikdy neudělal.“

„Dariusi.“ Můj tón mu vyžene z tváře lehký náznak nevrlosti. „To přece nevíš. A pokud to nechceš udělat pro něj, udělej to pro mě. I mě to znepokojuje.“

Střelí po mně kousavým pohledem, je mi však jedno, jestli mě má za pokrytce. Udělala jsem, co bylo potřeba, abych přežila. Díky tomu, jak jsem se po Paulově zradě změnila, jsem si v druhém manželství vedla mnohem lépe a trvala jsem na předmanželské smlouvě, proto jsem dostala, na co jsem měla právo. Navíc se nedá říct, že bych Kanea nepodporovala až do dospělosti.

Tak jako tak je zbytečné poukazovat na to, že Darius nikdy nemusel řešit žádnou krizi, protože ho před nimi Kane od svého návratu chránil. Darius staršímu bratrovovi dluží za hodně – za splacení studentských půjček, za živobytí, a dokonce i za svou ženu.

Když mě Kane před šesti lety oslovil ohledně vzkříšení Baharan Pharma, myslela jsem, že z nás konečně bude rodina. Můj druhý manžel – který neměl sebelepší zájem vychovávat syna jiného muže – konečně zmizel. Kane dal na mou radu a vycvičil své bratry na klíčové pozice ve firmě. Věřila jsem, že spolu mé děti konečně začnou vycházet, ovšem z návratu nejstaršího bratra měla radost jen Rosana. Darius a Ramin se ke Kaneovi od začátku obraceli zády. Přičilo se jim, že má Kane pocit, že se o ně musí postarat.

Pochybuju, že sesazení Kanea z čela společnosti by utěšilo Dariusovu zášť. Nedokáže se zbavit dojmu, že mu sebral zodpovědnost za mladší sourozence.

A po pravdě je asi dobře, že si bratři nejsou blízcí. Kdyby se někdy spojili, mohl by vzniknout vážný problém.

„Jenom nechápu, proč tam musíme hned jet,“ namítne. „Bude potřebovat čas, aby si vymyslel nějakou báňorku, a jeho žena je v nemocnici, kde ji léčí z toho, co s ní je, ať je to, co je to. Chceš, abychom kvůli tomu zbytečně odložili něco mnohem důležitějšího.“

„Opravdu? Skutečně si myslíš, že není důležité, že Kane všem vykládal, že je vdovec, když evidentně není?“

I když Lily se podle všeho ocitla na té ulici blízko smrti a možná skutečně umře. Řidič, který ji srazil, se ani nesnažil brzdit a z místa ujel, tedy aspoň podle Witteho, který mi volal, zatímco ji záchranáři nakládali do sanitky. Dariusovi se však nezmíním, že z Witteho hlasu čísel takový mráz, až jsem měla pocit, jako by se mi někdo prošel po hrobě.

„Překvapuje tě, že Kane lhal?“ odfrkne si můj syn. „No tak. A netvrdím, že si nemáme ohledně jeho ženy dělat starosti. Jenom říkám, že si o ni nemusíme dělat starosti *právě teď*. Kane se bez nás roky obešel. Svoje problémy si dokáže vyřešit sám. Mě to zajímat nemusí.“

Říká to jen proto, že toho o minulosti moc neví. Byl v maturitním ročníku a právě ve škole, když za námi do našeho domu v Saddle River přijela greenwichská policie a vypytovala se na mého nejstaršího syna, kterého jsem roky neviděla ani s ním nemluvila.

Detektivové tvrdili, že jejich dotazy na Kaneovu povahu a impulzivnost jsou jen „rutinní“. Třeba byly. Když začalo být brzy zřejmé, že o dospělém životě svého syna toho vím jen málo – ani jsem netušila, že si nechal změnit příjmení – zeptali se, proč nejsme

v kontaktu. Odpověděla jsem po pravdě: nevycházel s mým manželem, svým nevlastním otcem. Podívali se na sebe, poděkovali za můj čas a odjeli.

Dodnes nevím, jestli měla jejich návštěva něco společného s jeho ženou. V době tohoto výslechu jsem ani nevěděla, že je ženatý. A nikdy jsem o tom nikomu neřekla. Ani Kaneovi, který se objevil na mém prahu jen několik dní poté, aby se mnou probral vzkříšení Baha-ranu.

Náš vztah je velmi vratký a nechci se s ním ocitnout ve při, která by mohla ohrozit moji budoucnost ve firmě, než nad ní převezmu kontrolu.

„Jistěže je to tvůj problém,“ namítnu. „Je to problém nás všech. Proč se vrátila právě *ted*? Co celé ty roky dělala?“

„Řeknu ti, proč se vrátila. To ten pitomý článek o nejvíc sexy muži na světě. Kane z toho má snad víc než Dwayne Johnson! Viděla, jaká se mu věnuje pozornost, myslí si, že jí toho může dát víc, když je teď bohatý, a vrátila se domů. Nejsem idiot, matko. Jenom v ní zatím nevidím hrozbu. K tomu dojde, pokud přežije *a* začne dělat problémy.“

Postarala jsem se, aby Social Creamery udělala ze zmínky o Kaneovi v článku o nejvíc sexy mužích virální hit, protože sláva rovná se bohatství. Zlobím se na sebe, že jsem nečekala, že se ze stínů vynoří bývalí přátelé a milenky – natož domněle mrtvá manželka – aby se opájeli jeho září. Jak bych ale něco takového mohla předpokládat?

Ani nevím, jak se jmenovala za svobodna. Po její smrti – tedy *domnělé* smrti – se nekonala žádná trýzna. Nebo jsem na ni přinejmenším nebyla pozvaná, případně jsem nenašla žádné oznámení, že by se konat měla. A Kane o ní odmítá mluvit. Rozběsnil se dobře,

kdykoli jsem se jen dotkla tématu jeho manželství, proto jsem s tím přestala. Koneckonců jsem s jeho láskou z vysoké, kterou jsem nikdy nepoznala, neměla co do činění.

„Myslel jsem, že od něj odešla,“ dodá Darius, „a že celou dobu lhal, aby si zachránil tvář.“

„To by bylo trochu extrémní, nemyslíš?“

„Stejně jako ten jeho byt! Nebo najmout Witteho! Kane se v mnoha ohledech chová občas absurdně. Rozčiluješ se dost možná pro nic za nic.“

Krev se mi v žilách změní v led. Nikdo se mnou nebude mluvit povýšeně ani shazovat moje názory a pocity. S Paulem jsem svoji intuici neposlechla a dopadlo to špatně. Byla to lekce, na kterou nikdy nezapomenu. „Pozor na to, jak se mnou mluvíš, Dariusi. Jsem opatrná, ne hysterická. Je pro mě důležité ochránit Baharan i tuto rodinu a nebudu se za to omlouvat.“

„V tomhle pořadí,“ ucedí.

„Nezapomínej na etickou doložku v naší dohodě o ECRA+ s Cross Industries. Pokud by kolem nás vypukl jakýkoli skandál – a tím předstíraná smrt v rodině rozhodně je – zničilo by nás to. Nemůžeme si dovolit ztratit, co jsme dosud investovali, a už vůbec si nemůžeme dovolit odškodnění, které by po nás mohl Gideon Cross vymáhat.“

Paulova zpronevěra ovlivnila i Crosse, přestože o ní nikdy přímo nemluví. Jeho otec Geoffrey Cross se nechvalně proslavil podvodem, v němž jeho investoři přišli o miliardy. Pokud dnes někdo pomyslí na jméno Cross, jako první se jim vybaví Gideon, a ten nedovolí, aby cokoli – a kdokoli – pošpinilo image úspěchu, kterou tak svědomitě vybudoval.

Darius se zamračí. Vidím mu na očích, že se snaží vyhodnotit možné důsledky. „Nebudeme předbíhat.

Všechno běží podle plánu. Rosana je tváří nové kosmetické řady a Eva Crossová chce svému manželovi dokázat, že zvládne zajistit úspěšnou spolupráci velikosti ECRA+ Cosmeceuticals. Pokud zůstane Rosie taková, jaká je, Eva se jistě postará, aby šlo všechno jako na drátkách. Potřebujeme jen aspoň trochu uvěřitelnou historku o Kaneově manželském stavu a tu vymyslíme.“

„Nějak si věříš na to, že o Lily ani o tom, co se mezi ní a Kanem v minulosti stalo, vůbec nic nevíme.“

„Děláš, jako by tu byla problém ona, ale co my víme, dost možná bychom si měli dělat starosti spíš kvůli Kaneovi.“

Střelím po něm pohledem.

„Tak jako tak jedeme do nemocnice, že?“ Zazubí se. „Brzy se to dozvíme.“

Neomluví se za to, že původně proti cestě do nemocnice protestoval, a já mu to nepřipomenu. Ani však nezapomenu.

Ani jedno z mých dětí se nikdy nedozví, čím jsem si prošla, abych od Paulova partnera, který skončil v bankrotu, vymámila chemické patenty, a právě proto, že to nikdy nezjistí, nikdy nepochopí, co pro mě Baharan znamená. Jednoho dne to možná povím Rosaně. Bude se potřebovat připravit na to, co znamená být v tomhle světě ženou, jak moc jsme zranitelné a jak snadno padneme za oběť predátorským mužům.

Nevím, co můj nejstarší potomek provedl. Kane je koneckonců muž: nic mu není svaté. Neudělám však stejnou chybu, jakou jsem udělala s Paulem. Neskončím na mizině. Baharan bude žít dál a já si rozhodně zasloužím stanout v jeho čele.

„Třeba se na tom najde i něco pozitivního,“ prohodí Darius. „Vyznělo to, že ta nehoda byla vážná, ne?“

Kane si vzal týden volno, což nikdy předtím neudělal. Třeba se stáhne na delší dobu, a tím nám dá příležitost přesvědčit radu, že je vybudování nové laboratoře v Seattlu skvělý nápad.“

A pak se postaráme, aby zakázku získala ta stavební firma, do které jsme velmi investovali. Přecpali jsme návrh tolika zbytečnými a snadno odstranitelnými drobnostmi, že můžeme bez problémů nabídnout nižší částku za realizaci než ostatní. Za zisk ze zakázky si budu moct dovolit další podíly, a až všichni uvidí, co laboratoř společnosti přinese, vzpomenou si, že Kane byl příliš opatrný.

Obejdu Dariuse a zajdu si pro psaníčko. Leží na konzolovém stolku z poloviny století – je to tady v mé pracovně můj nejoblíbenější kus nábytku a dokonale ladí s obrazem Jaspera Johnse nad ním. Cestou si načechrám vlasy a zkontroluju zadní strany náušnic. Snažím se působit nenuceně. Kráčím dlouho, protože mám největší kancelář v Baharanu s působivým výhledem na centrum města za prosklenými stěnami rohové kanceláře.

„Jestli je to *opravdu* vážné, třeba umře,“ navrhone Darius. „A pak už si s ní nebudeš muset dělat starosti.“

Zastrčím si psaníčko do podpaží. V okně zahlédnu odraz svých bílých cigaretových kalhot a halenky ze zlatého hedvábí. Z difuzéru na esenciální oleje se vznáší vůně azalek.

„Vážně, mami. Nedělej si starosti. Nikdo Kanea nezaujme na moc dlouho.“ Darius čeká u zavřených dveří – vysoká a tmavá postava na pozadí naleštěného ořešákového dřeva. „Baví ho lov. Pokud s ním tentokrát zůstane dost dlouho, stejně se s ní brzo začne nudit a vyplatí ji.“

Láska a krása vyblednou. Sliby jsou bezcenné. Krev je život. Moje děti jsou ještě příliš mladé, ale nakonec to také pochopí.

Darius mi otevře dveře.

Na prahu se zastavím a dotknu se jeho předloktí.
„Napiš ještě Raminovi. Ujisti se, že tam také přijede.“

„Zavolám mu.“ Vytáhne mobil.

Nechám paži klesnout a s hlavou vztyčenou vyjdu z kanceláře.